परावरेषां भगवन् व्रतानि श्रुतानि मे व्यासमुखादभीक्ष्णं ।
अतृप्नुम क्षुल्लसुखावहानां तेषामृते कृष्णकथामृतौघात् ॥ १० ॥
कस्तृप्नुयात् तीर्थपदो ऽभिधानात् सत्त्रेषु वः सूरिभिरीड्यमानात् ।
यः कर्णनाडीं पुरुषस्य यातो भवप्रदां गेहरतिं छिनत्ति ॥ ११ ॥
मुनिर्विवक्षुर्भगवद्गुणानां सखापि ते भारतमाह कृष्णः ।
यस्मिन् नृणां ग्राम्यसुखानुवादैर्मतिर्गृहीता नु हरेः कथायां ॥ १२ ॥
सा श्रद्दधानस्य विवर्धमाना विरक्तिमन्यत्र करोति पुंसः ।
हरेः पदानुस्मृतिनिर्वृतस्य समस्तदुःखात्ययमाशु धत्ते ॥ १३ ॥
तान् शोच्यशोच्यानविदो ऽनुशोचे हरेः कथायां विमुखानघेन ।
क्षिणोति देवो ऽनिमिषस्तु येषामायुर्वृथावादगतिस्मृतीनां ॥ १४ ॥
तदस्य कौशारव शर्मदातुर्हरेः कथामेव कथासु सारं ।
उद्धृत्य पुष्पेभ्य इवार्त्तबन्धो शिवाय नः कीर्तय तीर्थकीर्तेः ॥ १५ ॥
स विश्वजन्मस्थितिसंयमार्थे कृतावतारः प्रगृहीतशक्तिः ।
चकार कर्माण्यतिपूरुषाणि यानीश्वरः कीर्तय तानि मह्यं ॥ १६ ॥

शूक उवाच ॥ एवं स भगवान् पृष्टः क्षत्त्रा कौशारवो मुनिः ।
पुंसां निःश्रेयसार्थेन तमाह बहुमानयन् ॥ १७ ॥
मैत्रेय उवाच ॥ साधु पृष्टं त्वया साधो लोकान् साध्वनुगृह्णता ।
कीर्तिं वितन्वता लोक आत्मनो ऽधोक्षजात्मनः ॥ १८ ॥
नैतच्चित्रं त्वयि क्षत्तर्बादरायणवीर्यजे ।
गृहीतो ऽनन्यभावेन यत् त्वया हरिरीश्वरः ॥ १९ ॥
माण्डव्यशापाद्भगवान् प्रजासंयमनो यमः ।
भ्रातुः क्षेत्रे भुजिष्यायां जातः सत्यवतीसुतात् ॥ २० ॥